

откжснали... Но всетаки, той билъ вече спасенъ, тичалъ на воля изъ полето, и въ това врѣме нѣмало другъ звѣръ по щасливъ отъ него подъ небето...

Слѣдъ една седмица вълкътъ билъ поканенъ на свадба у една доста богата полска мишка. Почнало се веселба. Всички били хванати на хорото, когато прѣзъ горската пжтека се задало едно момиченце. То носѣло на ржцѣ една малка люлчица, въ нея си било поставило своята кукличка и сега, като вѣрвѣло, весело си пѣло:

„Нани, нани, на,
Дъщерко моя!
Спи ми сладкъ сънь,
Нани, нани, на,
Дѣца що не спатъ,
Вълкъ ги чака вънь...
Ела, вълчо, изъ горица,
Хвани Милка за ржчица!
Нани, нани, на!...“

— Тебе, сѣкашъ, викатъ, кумчо — вѣлчане! казала младата невѣста Миша Мишоркова.

— Не, не! отвърналъ вълкътъ, подскочилъ като оживенъ и избѣгналъ въ гжсталака, скрилъ се и извикалъ:

— Кждѣ е тя, тя, правдата, правдата?!

— Правдата ли диришъ, братко? — отговорила му мечката, която почивала наблизо. — Правдата е била у бабата въ ржцѣтъ. Да е взела брадвата, па тупа-лупа по-главата, до дѣ ти потече мозъка... Ето ти правдата... Хичъ, лудъ ли си самъ да влизашъ въ капана! Добрѣ, че не ти одрали кожата... Вълкътъ и мечката млъкнали. И нашата приказка замълчава.

Г. Пѣйчевски.

